

Arrest

nr. 344 828 van 15 april 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 11 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.10.2024 werd ingediend door:

Naam: T.A.

Voornaam: G.

Nationaliteit: Turkije

[...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: E.[...] 9040 GENT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 28.10.2024 voor de vierde maal gezinshereniging aan met haar zoon A.B. [...], Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: "de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).'

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- inlegblad Koninkrijk der Nederlanden (horende bij de Belgische identiteitskaart n° [...]) op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij werd op 24.08.2020 een verklaring van inschrijving ontving
- bijlage uittreksel basisregistratie personen dd. 23.01.2020 op naam van de referentiepersoon; ; de vaststelling dat betrokkene op dit document vermeld wordt als moeder van de referentiepersoon (en een derde als diens vader) houdt niet automatisch in dat ze ook officieel op dit adres woonachtig was
- uittreksel basisregistratie personen dd. 18.08.2020, afgeleverd door de gemeente Terneuzen, op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij op 18.08.2020 werd uitgeschreven naar België vanop het adres M.[...] Terneuzen; de vaststelling dat betrokkene op dit attest vermeld wordt als moeder van de referentiepersoon (en een derde als diens vader) houdt niet automatisch in dat ze ook officieel op dit adres woonachtig was.
- schrijven IND dd. 21.09.2021 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij op 24.08.2021 een 'aanvraag voor inschrijving voor burger van de Unie' indiende en aan de voorwaarden voldeed. De IND had de intentie de referentiepersoon een registratiekaart af te leveren. Dit schrijven vermeldt het adres B.[...] Terneuzen. Dit schrijven vermeldt uitdrukkelijk dat zijn gezinsleden enkel een verblijfsdocument EU/EER kunnen krijgen indien hij deze registratiekaart effectief ophaalt. Er kan opgemerkt worden dat deze registratiekaart op naam van de referentiepersoon tot op heden niet werd voorgelegd.
- schrijven IND dd. 02.09.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat ze op 24.08.2021 een 'aanvraag voor een verblijfsdocument EU/EER' indiende en waarin ze bijkomende documenten opvragen; schrijven IND dd. 04.10.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat ze op 24.08.2021 een 'aanvraag voor een verblijfsdocument EU/EER' indiende die werd goedgekeurd, op voorwaarde dat aan de referentiepersoon de sticker 'inschrijving voor burgers van de Unie' werd afgegeven.
- verblijfskaart Nederland ([...]) op naam van betrokkene met geldigheidsduur 04.10.2021 – 04.10.2026, en dit als 'familielid van een burger van de Unie conform artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG', afgeleverd op 04.10.2021 te Rotterdam.
- uittreksel basisregistratie personen dd. 09.12.2022, afgeleverd door de gemeente Terneuzen, op naam van betrokkene waaruit blijkt dat ze op 17.01.2022 officieel werd ingeschreven op het adres B.[...] Terneuzen,

komende uit België. Uit dit uittreksel blijkt niet dat betrokkene in januari 2022 nog beschikte over een verblijfsrecht in Nederland.

- uittreksel basisregistratie personen dd. 09.12.2022, afgeleverd door de gemeente Terneuzen, op naam van betrokkene waaruit blijkt dat ze op 17.01.2022 officieel werd ingeschreven op het adres B.[...] Terneuzen. Uit dit uittreksel blijkt dat de referentiepersoon op datum van het attest ook was ingeschreven op dit adres; uit dit attest blijkt echter niet tot welke datum hij op dit adres woonachtig was.

- niet gedateerde en niet ondertekende relaas, schijnbaar vanwege de referentiepersoon

Uit bovenstaand arrest volgt de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon zowel in de periode 15.01.2020 – 31.08.2020 als de periode 19.07.2021 – 03.02.2023 werd afgeschreven naar het buitenland.

Er dient met betrekking tot de periode 15.01.2020 – 31.08.2020 opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde stukken met betrekking tot het verblijfsrecht van de referentiepersoon in Nederland in deze periode niet blijkt dat hij dit verblijf verkreeg op basis van richtlijn 2004/38/EG, integendeel. Uit het voorgelegde inlegblad Koninkrijk der Nederlanden blijkt dat expliciet werd aangeduid dat hij niet op deze basis in Nederland verblijf hield. Hieruit volgt dat hij in deze periode niet in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen). Uit de gegevens van het Rijksregister van de referentiepersoon blijkt dat hij al op 31.08.2020 weer werd ingeschreven in België.

Tevens, de referentiepersoon verklaarde dat betrokkene sedert september 2019 in Nederland verbleef en na zijn verhuis naar Nederland in januari 2020 bij hem verbleef; dit blijkt echter niet uit de voorgelegde stukken.

Op 19.07.2021 werd de referentiepersoon voor de tweede maal afgeschreven naar het buitenland.

Met betrekking tot de periode 19.07.2021 – 03.02.2023 dient opgemerkt te worden dat uit het voorgelegde schrijven van de IND dd. 21.09.2021 blijkt dat de referentiepersoon op 24.08.2021 een verblijfsaanvraag indiende, met gunstig gevolg, doch uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene na 24.08.2021 in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Met betrekking tot het verblijfsrecht van betrokkene in Nederland, dient opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat ze op 24.08.2021 een aanvraag voor een verblijfsaanvraag indiende als familielid EU/EER indiende, in functie van de referentiepersoon, met gunstig gevolg.

Echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene kort na de aflevering van haar verblijfsdocument begin oktober 2021 Nederland reeds verliet. Immers uit het voorgelegde uittreksel basisregistratie personen dd. 09.12.2022 op naam van betrokkene blijkt dat ze zich na oktober 2021 wel degelijk opnieuw in België vestigde, én dat er geen gegevens gekend waren omtrent een eventueel verblijfsrecht in Nederland bij haar her-aanmelding in januari 2022. Er kan dan ook niet automatisch vanuit gegaan worden dat het naar aanleiding van de aanvraag dd. 24.08.2021 verkregen verblijfsrecht in januari 2022 nog steeds actueel was. De vaststelling dat ze op 17.01.2022 bij haar aanmelding het adres B.[...] Terneuzen opgaf, en dat ook de referentiepersoon hier minstens ten tijde van het attest dd. 09.12.2022 geregistreerd was, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene in het najaar van 2021 (eind augustus 2021 – begin oktober 2021) een korte periode op het adres van de referentiepersoon verbleef. Deze registratie op hetzelfde adres werd onderbroken door de feitelijke verhuis van betrokkene naar België. De referentiepersoon bleef woonachtig in Nederland. Er blijkt dat ze hun korte effectieve samenwoning zelf hebben onderbroken door het feitelijke vertrek van betrokkene uit Nederland in het najaar van 2021. De referentiepersoon zag zich niet genoodzaakt op dat moment ook uit Nederland te vertrekken.

In januari 2022 werd ze opnieuw in Nederland geregistreerd. Er werd echter niet afdoende aangetoond dat ze sedert januari 2022 (al dan niet nog steeds of opnieuw) over een verblijfsrecht beschikte.

Tevens dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene in april 2024 nog steeds niet uitgeschreven was uit Nederland, en er dus officieel nog gedomicilieerd was, terwijl uit de feiten blijkt dat ze reeds in België woonachtig was. Er kan dan ook niet uitgesloten worden dat ze

ook in de periode na januari 2022 officieel in Nederland aangemeld was, doch feitelijk in België woonachtig was.

Er kan in dit kader bijkomend opgemerkt worden dat de echtgenoot van betrokkene sedert begin 2005 in België woonachtig is; de dochter van betrokkene (en zus van de referentiepersoon) is in België woonachtig sedert augustus 2010.

Concluderend kan gesteld worden dat uit het geheel van de voorgelegde stukken andermaal niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon na augustus 2021 in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2), noch werd afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon een daadwerkelijk en effectief gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig in Nederland.

De referentiepersoon toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden en kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. Betrokkene kan bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds meerdere malen een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van dezelfde referentiepersoon op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, waarbij deze telkens een beroep deed op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. Deze aanvragen werd telkenmale negatief afgesloten omwille van de vaststelling dat het aangehaalde recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie van de referentiepersoon niet werd aangetoond.

Betrokkene ging éénmaal in beroep: op 18.09.2023 diende ze een verzoekschrift in om de nietigverklaring te vorderen van de bijlage 20 dd. 18.08.2023, waarbij ze niet de inhoud (het niet aanvaarden van het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie van de referentiepersoon) ter discussie stelde, wel de rechtsgeldigheid van de bijlage 20 dd. 18.08.2023 op zich. Dit beroep tot nietigverklaring werd verworpen. Het is uiteraard geen verplichting in beroep te gaan tegen een negatieve beslissing van de DVZ (bijlage 20), doch kan er vastgesteld worden dat betrokkene voorheen reeds driemaal dergelijke beslissing ontving en niet, of niet inhoudelijk, in beroep ging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.1.

Dat conform artikel 40 ter, § 1 Vw. als Belg die gebruik heeft gemaakt van het recht van vrij verkeer en verblijf wordt beschouwd :

“de Belg die, na een daadwerkelijk verblijf in een andere lidstaat van de Europese Unie overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, terugkeert om zich op het grondgebied van het Rijk te vestigen.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, en de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2 van een Belg die gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer en verblijf, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen

als de familieleden van een burger van de Unie zoals bedoeld in hoofdstuk I dan wel hoofdstuk Ibis, mits voldaan is aan de volgende voorwaarden:

1° het gezinsleven werd opgebouwd dan wel bestendig tijdens het daadwerkelijke verblijf van de Belg en het familielid in een andere lidstaat van de Europese Unie; en

2° de familieleden begeleiden of vervoegen de Belg op het grondgebied van het Rijk; en

3° het gezinsleven werd niet beëindigd voor de binnenkomst van het familielid op het grondgebied van het Rijk dan wel voor de indiening van het verzoek om toekenning van een verblijfsrecht krachtens dit artikel.

(...)

Artikel 40 bis, § 2 Vw. bepaalt het volgende :

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : [...] 4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen; [...]”

2.1.2.

Artikel 40ter, § 1 Vw. werd (in gewijzigde vorm) ingevoegd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

Dat conform artikel 21 VWEU iedere burger van de Unie het recht heeft vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Inzake de toepassing van artikel 21, lid 1 VWEU, blijkt uit rechtspraak van het Hof van Justitie dat twee cumulatieve voorwaarden dienen vervuld te zijn opdat een burger van de Unie na zijn recht van vrij verkeer te hebben uitgeoefend, zich kan laten vervoegen door zijn derdelander-familieleden in zijn EU-staat van herkomst:

(1) enerzijds moet de burger van de Unie in een andere EU-lidstaat een verblijf hebben gekend in de zin van artikel 7, lid 1, of artikel 16, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn (verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of als student dan wel een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat in het kader van een duurzaam verblijfsrecht) en

(2) anderzijds moet hij tijdens dit verblijf een gezinsleven opgebouwd of bestendig hebben met het betrokken familielid, dat daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden.

Dat in casu aan deze voorwaarden voldaan is, zodat de bestreden beslissing artikel 21 VWEU en de artikelen 40bis juncto 40ter Vw. schendt.

2.1.3.

Immers, de referentiepersoon – zoon van verzoekster – is eind 2019 in Nederland gaan wonen, waar hij op 20 januari 2020 officieel geregistreerd werd in Terneuzen.

De referentiepersoon bewam deze inschrijving op basis van richtlijn 2004/38 EG, wat blijkt uit het inlegblad van de basisregistratie Nederland, waarop uitdrukkelijk vermeld wordt dat de inschrijving van verzoeker gebeurde op grond van richtlijn 2004/38/EG (stuk 2).

Verzoekster was reeds sedert september 2019 in Nederland woonachtig en is in januari 2020 op hetzelfde adres als de referentiepersoon gaan wonen.

Verzoekster maakte vervolgens op 24 maart 2020 en 15 april 2020 afspraken bij de Nederlandse Immigratiedienst teneinde een aanvraag gezinshereniging in te dienen, doch deze afspraken werden beiden geannuleerd omwille van de alsdan geldende coronamaatregelen.

Tot begin augustus 2020 woonden verzoekster en haar zoon samen in Nederland, waarna haar zoon terug naar België verhuisd is.

In juli 2021 is de referentiepersoon opnieuw naar Nederland verhuisd, waar hij zich opnieuw gevestigd heeft met verzoekster. Verzoekster bewam een verblijfsrecht in Nederland als familielid van een Unieburger in functie van haar zoon.

In februari 2023 is verzoekster samen met haar zoon naar België verhuisd en verkreeg aanvankelijk een F kaart omwille van het feit dat niet binnen een termijn van 6 maanden een beslissing werd genomen betreffende haar aanvraag gezinshereniging.

Naderhand werden de aanvragen gezinshereniging van verzoekster allen geweigerd omdat niet zou zijn aangetoond dat de referentiepersoon een verblijf op grond van richtlijn 2004/38/EG bekomen werd.

Dat verzoekster inmiddels heeft aangetoond aan de hand van de inschrijving in de basisregistratie dat haar zoon wel degelijk een verblijf bewam op basis van richtlijn 2004/38/EG (stuk 2) en dit ook blijkt ook het voorgelegde schrijven van de Nederlandse IND dd. 21 september 2021 aan de referentiepersoon (stuk 3) :

“Geachte heer A.,

Op 24 augustus 2021 hebt u een aanvraag voor inschrijving voor burgers van de Unie ingediend.

Ik heb deze aanvraag getoetst en ben tot de conclusie gekomen dat u aan de voorwaarden voor inschrijving als burger van de Unie voldoet.

(...)

Deze brief is een tijdelijke verklaring van inschrijving”

Minsten bewam de referentiepersoon dan ook in 2021 een verblijfsrecht in Nederland op grond van richtlijn 2004/38/EG.

Dat dan ook geenszins kan betwist worden dat de referentiepersoon een inschrijving deed in Nederland als burger van de Unie (en dus op basis van richtlijn 2004/38/EG) en hij ook een verblijfsrecht bewam als Unieburger.

Dat een Unieburger enkel op basis van richtlijn 2004/38/EG een verblijfsrecht in een andere lidstaat als burger van de Unie kan bekomen, zodat de bestreden beslissing dan ook manifest foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat de referentiepersoon niet heeft aangetoond dat hij een verblijfsrecht in Nederland heeft bekomen op grond van richtlijn 2004/38/EG.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1981 en de algemene motiveringsplicht.

2.1.4.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel.

In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.5

Dat artikel 7, lid 1 en 2 Burgerschapsrichtlijn bepaalt :

“1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

- a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is,*
- b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of*
- c) indien hij is ingeschreven aan een particuliere dan wel openbare instelling die door het gastland overeenkomstig de wetgeving of administratieve praktijk is erkend of wordt gefinancierd, om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen; en — indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, en hij de bevoegde nationale autoriteit,- door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze-, de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland; of*
- d) indien hij een familielid is van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c) en hij deze burger begeleidt of zich bij hem voegt.*

2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c)”

Artikel 16, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

“2. Lid 1 is eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in het gastland bij de burger van de Unie hebben gewoond”.

Dat verweerder ten onrechte argumenteert dat verzoekster in het najaar van 2021 voor een korte periode op het adres van de referentpersoon verbleef, doch verzoekster kort nadien reeds naar België vertrok om in januari 2022 zich opnieuw in Nederland te registreren.

Verzoekster zou dan ook niet afdoende hebben aangetoond dat zij en de referentpersoon een daadwerkelijk en effectief gezinsleven zouden hebben opgebouwd of bestendig in Nederland.

Dat verzoekster wel degelijk een gezinsleven in Nederland heeft opgebouwd met haar zoon en er in casu geen sprake is van verschillende verblijven van korte duur in het gastland, zoals besproken in het arrest van het Hof van Justitie O. en B. van 12 maart 2014 (C-456/12) dat als volgt luidt en waarin wordt verwezen naar

ook de leden 2 van artikel 7 en artikel 16 dat betrekking heeft op de derdelands familieleden van de burger van de Unie:

“Wat de vraag betreft of door het cumulatieve effect van verschillende verblijven van korte duur in het gastland, bij de terugkeer van de burger van de Unie naar de lidstaat van zijn nationaliteit een afgeleid verblijfsrecht kan ontstaan voor diens familielid dat derdelander is, dient erop te worden gewezen dat alleen een verblijf dat aan de in leden 1 en 2 van artikel 7 of artikel 16 van richtlijn 2004/38 genoemde voorwaarden voldoet, een dergelijk verblijfsrecht doet ontstaan. In dit verband vallen verblijven van korte duur, zoals weekends of vakanties in een andere lidstaat dan die waarvan die burger de nationaliteit bezit, zelfs samengenomen, onder artikel 6 van richtlijn 2004/38 en voldoen zij niet aan die voorwaarden.”

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een maandenlange samenwoning in Nederland en er geen sprake is van verblijven van korte duur zoals weekends of vakanties in het gastland zoals aangehaald in het hierboven vermelde arrest.

Uit geen enkele bepaling blijkt dat ook dat verzoekster (zeer) lange tijd in het gastland verbleven moet hebben.

Verzoekster dient uitsluitend te voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40ter, §1 Vw.

Ter staving van haar verblijf in Nederland heeft verzoekster een Nederlandse verblijfskaart overgelegd, welke zij ontvangen heeft op basis van gezinshereniging met haar Belgische zoon.

Verweerder legt aldus voorwaarden op die niet voortvloeien uit de verblijfswet noch uit het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU).

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is en dient vernietigd te worden.

2.1.6.

Dat verzoekster genoegzaam heeft aangetoond dat haar zoon een verblijfsrecht had in Nederland op grond van richtlijn 2004/38/EG en verzoekster en haar zoon in Nederland een duurzaam gezin vormden.

Dat verweerder hiermee evenwel geen rekening heeft gehouden, zodat het dossier van verzoekster geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht werd en geenszins op een zorgvuldige wijze tot een beslissing gekomen werd.

Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel schendt en dient vernietigd te worden.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411)."

2.1.2. Verzoekster diende op 28 oktober 2024 een aanvraag in met het oog op de gezinshereniging met haar zoon, die de Belgische nationaliteit heeft, met wie zij stelt een gezinsleven te hebben geleid in Nederland en die zich inmiddels opnieuw heeft gevestigd in België.

Zij verwijst in haar verzoekschrift naar artikel 40ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) als zijnde de *in casu* toepasselijke bepaling. Deze bepaling werd vervangen bij artikel 11 van de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging, met als doel haar in overeenstemming te brengen met de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie inzake het recht op gezinshereniging in hoofde van nationale onderdanen die al dan niet gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid, *Parl.St. Kamer*, 2022-23, doc. nr. 55-3596/001, p. 43), rechtspraak waarnaar de beide partijen verwijzen. Ze luidt, op het moment van de bestreden beslissing, als volgt:

"§ 1.

Als Belg die gebruik heeft gemaakt van het recht van vrij verkeer en verblijf wordt beschouwd: de Belg die, na een daadwerkelijk verblijf in een andere lidstaat van de Europese Unie overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, terugkeert om zich op het grondgebied van het Rijk te vestigen.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, en de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2 van een Belg die gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer en verblijf, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie zoals bedoeld in hoofdstuk I dan wel hoofdstuk Ibis, mits voldaan is aan de volgende voorwaarden:

- 1° het gezinsleven werd opgebouwd dan wel bestendig tijdens het daadwerkelijke verblijf van de Belg en het familielid in een andere lidstaat van de Europese Unie; en*
- 2° de familieleden begeleiden of vervoegen de Belg op het grondgebied van het Rijk; en*
- 3° het gezinsleven werd niet beëindigd voor de binnenkomst van het familielid op het grondgebied van het Rijk dan wel voor de indiening van het verzoek om toekenning van een verblijfsrecht krachtens dit artikel."*

De verwerende partij is onder meer van oordeel dat niet werd aangetoond dat verzoekster en de referentiepersoon een daadwerkelijk en effectief gezinsleven hebben opgebouwd in Nederland, zodat zij geen aanvraag gezinshereniging kan indienen op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit oordeel is gesteund op de volgende feitelijke vaststellingen, afgeleid uit de stukken van het dossier:

- Verzoekster diende op 24 augustus 2021 in Nederland een verblijfsaanvraag in in functie van de referentiepersoon, met gunstig gevolg;
- Verzoekster verbleef voor een korte periode -van eind augustus 2021 tot begin oktober 2021- op het adres van de referentiepersoon in Nederland;
- Uit het uittreksel Basisregistratie Personen van 9 december 2022 blijkt dat verzoekster zich, kort na de aflevering van haar verblijfsdocument, na oktober 2021 opnieuw in België vestigde;
- De referentiepersoon bleef in Nederland;
- In januari 2022 werd verzoekster opnieuw in Nederland geregistreerd;
- In april 2024 was verzoekster nog steeds officieel gedomicilieerd in Nederland, terwijl ze toen reeds terug in België woonde;
- Verzoeksters echtgenoot en dochter wonen in België, respectievelijk sedert 2005 en 2010.

Verzoekster betwist dat zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij en de referentiepersoon een daadwerkelijk en effectief gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig in Nederland. Zij stelt enerzijds dat er sprake is van een maandenlange samenwoning in Nederland en anderzijds dat uit geen enkele bepaling blijkt dat zij voor zeer lange tijd in het gastland moet verbleven hebben. Zij moet enkel voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster, ter staving van haar verblijf in Nederland en het gezinsleven dat zij aldaar zou hebben geleid met haar zoon, verwijst naar haar Nederlandse verblijfskaart die zij heeft ontvangen op basis van de gezinshereniging met haar zoon. Evenwel gaat zij er hiermee aan voorbij dat de verwerende

partij heeft vastgesteld dat zij zich kort na de aflevering van haar verblijfsdocument in Nederland opnieuw in België vestigde terwijl de referentiepersoon in Nederland bleef. Zij brengt geen argumenten bij waaruit zou blijken dat dit niet correct zou zijn vastgesteld. Uit de basisregistratie die zij voorlegde blijkt verder weliswaar dat zij op 17 januari 2022 opnieuw in Nederland werd geregistreerd, komende uit België (adm. doss. stuk 207), maar verzoekster betwist niet dat zij in april 2024 nog steeds officieel gedomicilieerd was in Nederland, terwijl uit de feiten is gebleken dat zij toen reeds terug in België woonde. Verzoekster toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat niet kan worden uitgesloten dat ze in de periode na januari 2022 officieel in Nederland aangemeld was, doch feitelijk in België woonde. Met andere woorden: noch de afgifte van de verblijfskaart, noch de domiciliëring in Nederland volstaan in de gegeven omstandigheden op zich om verzoeksters daadwerkelijke verblijf in Nederland aan te tonen, laat staan dat ze een daadwerkelijk en effectief gezinsleven met haar zoon aldaar aannemelijk maken. Eén en ander klemmt des te meer nu ook werd vastgesteld dat verzoekster zich na oktober 2021 voor een bepaalde tijd terug in België vestigde terwijl de referentiepersoon in Nederland bleef, en haar echtgenoot en dochter al lange tijd in België wonen.

Waar verzoekster betoogt dat zij maandenlang heeft samengewoond met haar zoon in Nederland en dat uit geen enkele bepaling blijkt dat zij zeer lange tijd in het gastland moet verbleven hebben, maar dat zij enkel dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter, §1 van de Vreemdelingenwet, moet op het volgende worden gewezen:

In de voorbereidende werken bij de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging wordt benadrukt dat de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht krachtens artikel 21, lid 1, VWEU ertoe strekt de betrokken burger van de Unie in staat te stellen het gezinsleven dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig met zijn familielid dat dertelander is, voort te zetten in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid, Parl.St. Kamer, 2022-23, doc. nr. 55-3596/001, p. 46). Met andere woorden: *“Wanneer een eigen onderdaan, tijdens diens daadwerkelijke verblijf in een gastlidstaat overeenkomstig de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn (zijnde een verblijf conform het bepaalde in artikel 7 of 16 van deze richtlijn), een gezinsleven opbouwde of bestendigde met een onderdaan van een derde land, dan dient deze eigen onderdaan bij terugkeer naar het Rijk de mogelijkheid te krijgen om het in de gastlidstaat opgebouwde of bestendige gezinsleven te behouden overeenkomstig de waarborgen van de Burgerschapsrichtlijn doch mits voldaan is aan een aantal strikte voorwaarden.”* (*ibid.* p. 47) *“De ratio achter deze redenering is dat bij het ontbreken van een dergelijk afgeleid verblijfsrecht voor de gezinsleden van de terugkerende nationale onderdaan, deze laatste weerhouden zou kunnen worden om zijn recht uit te oefenen om, krachtens artikel 21, lid 1, VWEU, in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij bij terugkeer naar zijn lidstaat van nationaliteit een gezinsleven met zijn naaste verwanten, dat in de gastlidstaat werd opgebouwd of bestendig, kan voortzetten.”* Het daadwerkelijk karakter van het gezinsleven betreft een *conditio sine qua non* voor het kunnen uitoefenen van een recht op gezinshereniging (*ibid.* p. 48).

Gelet op deze uitgangspunten en de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40ter, §1 van de Vreemdelingenwet is kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij voorwaarden heeft toegevoegd aan de wet. Verder maakt zij niet aannemelijk dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is, het niet kennelijk onredelijk, in het licht van haar bewegingen tussen Nederland en België en mede gelet op de aanwezigheid van haar echtgenoot en dochter in België, te oordelen dat een daadwerkelijk gezinsleven met haar zoon in Nederland moest worden aangetoond, en dat hieraan niet is voldaan door de loutere verwijzing naar haar Nederlandse verblijfskaart enerzijds, en haar domiciliëring in Nederland die niet correspondeert met de werkelijkheid anderzijds.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven.

2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen

van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster is de moeder van een Belgische zoon en woont sinds de geboorte van haar zoon met hem samen. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoekster naar het land van herkomst zou teweegbrengen.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Verzoekster heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoekster enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM.”

2.2.2. De bestreden beslissing draagt geen verwijderingsmaatregel in zich en de beoordeling inzake artikel 8 van het EVRM zit in wezen besloten in de voorwaarden die artikel 40ter, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt inzake de opbouw, bestending en niet beëindiging van het gezinsleven tussen de

derdelander en de Belgische referentiepersoon. Gelet op de vaststellingen in het eerste middel wordt geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS